

“मीठे बच्चे- मनुष्यलाई देवता बनाउने सेवामा विघ्न अवश्य पर्छ। तिमीले कठिनाइ सहन गरेर पनि यस सेवामा तत्पर रहनु छ, रहमदिल बन्नु छ।”

प्रश्न:- जसलाई अन्तिम जन्मको स्मृति रहन्छ, उसको निशानी के हुन्छ?

उत्तर:- उसको बुद्धिमा रहन्छ- अब यस दुनियाँमा मैले अर्को जन्म लिनु छैन, न अरूलाई जन्म दिनु छ। यो पाप आत्माहरूको दुनियाँ हो, यसको वृद्धि अब आवश्यक छैन। यसको विनाश हुनु छ। हामी यी पुरानो वस्त्रलाई उतारेर आफ्नो घर जानेछौं। अब नाटक पूरा भयो।

गीत:- नई उमर की कलियां...

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- तिमी बच्चाहरूले हरेकको ज्योति जगाउनु छ। यो तिमी बुद्धिमा छ। बाबालाई पनि बेहदको ख्याल रहन्छ- जति पनि मनुष्य मात्र छन्, उनीहरूलाई मुक्तिको बाटो बताउँ। बाबा आउनु नै हुन्छ- बच्चाहरूको सेवा गर्न, दुःखबाट मुक्त गर्न। मनुष्यहरूले बुझ्दैनन्- यहाँ दुःख छ भने सुखको पनि कुनै स्थान छ। यो जानेका छैनन्। शास्त्रहरूमा सुखको स्थानलाई पनि दुःखको स्थान बनाइदिएको छ। अहिले बाबा रहमदिल हुनु हुन्छ। मनुष्यहरूलाई त यो पनि थाहा छैन- हामी दुःखी छौं किनकि सुखको र सुख दिनेवालाको बारेमा थाहा छैन। यो पनि ड्रामाको भावी। सुख केलाई भनिन्छ, दुःख केलाई- यो थाहा छैन। ईश्वरको लागि भनिदिन्छन्- उहाँले नै सुख-दुःख दिनु हुन्छ। अर्थात् उहाँ माथि कलंक लगाउँछन्। ईश्वर, जसलाई पिता भन्दछन्, उहाँलाई जानेकै छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म बच्चाहरूलाई सुख नै दिन्छु। तिमीलाई अब थाहा छ- बाबा आउनु भएको छ पतितहरूलाई पावन बनाउन। भन्नुहुन्छ- म सबैलाई लैजान्छु स्वीट होम। त्यो स्वीट होम पनि पावन छ। वहाँ कुनै पतित आत्मा रहँदैनन्। त्यस ठेगानालाई कसैले चिनेका छैनन्। भन्दछन्- फलाना पार निर्वाण गयो। तर बुझ्दैनन्। बुद्ध पार निर्वाण गए त्यसो भए अवश्य वहाँका रहनेवाला थिए। वहाँ नै गए। अच्छा, उनी त गए बाँकी अरू कसरी जाने? साथमा त कसैलाई लगेनन्। वास्तवमा उनी जाँदैनन् त्यसैले सबै पतित-पावन बाबालाई याद गर्छन्। पावन दुनियाँ दुई वटा छन्, एउटा मुक्तिधाम, अर्को जीवन मुक्तिधाम। शिवपुरी र विष्णुपुरी। यो हो रावणपुरी। परमपिता परमात्मालाई राम पनि भनिन्छ। जब रामराज्य भनिन्छ, तब बुद्धि परमात्मातर्फ जान्छ। मनुष्यलाई त सबैले परमात्मा मान्दैनन्। त्यसैले तिमीलाई दया लाग्छ। कठिनाई त सहन गर्नु पर्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- मीठे बच्चे, मनुष्यलाई देवता बनाउनमा यस ज्ञान यज्ञमा विघ्न धेरै पर्ने छन्। गीताका भगवानले गाली खानु भएको थियो नि। गाली उहाँलाई पनि र तिमीलाई पनि मिल्छ। भन्दछन् नि- यसले सायद चौथीको चन्द्रमा देख्यो होला। यी सबै हुन् दन्त कथाहरू। दुनियाँमा त कति गन्दगी छ। मनुष्यहरू के-के खान्छन्, जनावरहरूलाई मार्छन्, के-के गर्छन्! बाबा आउनु भएर यी सबै कुराबाट छुटाइदिनु हुन्छ। दुनियाँमा मारामारी कति छ। तिमी लागि बाबा कति सहज गरिदिनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी केवल मलाई याद गर तब विकर्म विनाश हुन्छ। सबैलाई एकै कुरा सम्झाऊ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर। तिमी वास्तवमा त्यहाँका बासिन्दा हो। संन्यासीहरूले पनि वहाँको लागि नै बाटो बताउँछन्। यदि एउटा निर्वाणधाम गयो भने फेरि अरूलाई कसरी लैजान्छ? उनीहरूलाई कसले लैजान्छ? सम्झ, बुद्ध निर्वाणधाम गए, उनका बुद्धमार्गीहरू त यहाँ बसेका छन्। उनीहरूलाई पनि वापस लैजानु पर्ने

२०७५ कार्तिक १६ शुक्रबार २-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 हो नि। गायन पनि गर्छन्— जो पैगम्बर हुन्, उनीहरू सबैका आत्मा यहीँ छन्, अर्थात् कुनै न कुनै शरीरमा
 छन् फेरि पनि महिमा गाइरहन्छन्। अच्छा, धर्म स्थापना गरेर गए फेरि के भयो? मुक्तिमा जानको लागि
 मनुष्यहरू कति माथा मार्छन्। उनले त यो जप तप तीर्थ आदि सिकाएका थिएनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म
 आउँछु नै सबैको गति-सद्गति गर्न। सबैलाई लैजान्छु। सत्ययुगमा जीवन मुक्ति छ। एकै धर्म छ, बाँकी सबै
 आत्माहरूलाई वापस लैजानु हुन्छ। यो पनि तिमी देख्दछौ, बीज लगाइरहन्छन्, बच्चीहरू पुरुषार्थ गरेर
 बीज लगाउँदै रहन्छन्। मम्मा-बाबा सबै बच्चाहरू बीज लगाई रहन्छन्। ठूलो मालीले सिकाउनु हुन्छ—
 बीज कसरी लगाउने? उहाँ हुनु हुन्छ बागवान। तिमी बीज रोप्छौ, टुसा निस्कन्छ फेरि मायाको तुफान
 लाग्छ। अनेक प्रकारका तुफान लाग्छन्। यी हुन् मायाका विघ्नहरू। तूफान लाग्यो भने सोध्नु पर्छ— बाबा,
 यसको लागि के गर्नु पर्छ? श्रीमत दिनेवाला बाबा हुनु हुन्छ। तुफान त लाग्छ नै। नम्बरवन हो देह-
 अभिमान। यो सम्झ्दै न— म आत्मा अविनाशी हुँ, यो शरीर विनाशी हो। हाम्रो ८४ जन्म पूरा भयो।
 आत्माले नै पुनर्जन्म लिन्छ। घरी-घरी एउटा शरीर छोडेर अर्को लिनु आत्माको नै काम हो। अब बाबा
 भन्नुहुन्छ— तिमी यो अन्तिम जन्म हो। यस दुनियाँमा अर्को जन्म लिनु छैन, न कसैलाई दिनु छ। सोध्दछन्—
 फेरि सृष्टिको वृद्धि कसरी हुन्छ? अरे, यस समय सृष्टिको वृद्धि चाहिएको छैन। यो त भ्रष्टाचारको वृद्धि हो।
 यो चलन रावणबाट सुरु भएको हो। दुनियाँलाई भ्रष्टाचारी बनाउनेवाला रावण ठहरियो। श्रेष्ठाचारी रामले
 बनाउनु हुन्छ। यसमा पनि तिमीलाई कति मेहनत गर्नु पर्छ। घरी-घरी देह-अभिमानमा आउँछन्। यदि देह-
 अभिमानमा नआउने हो भने त आफूलाई आत्मा सम्झिन्थे। सत्ययुगमा पनि आफूलाई आत्मा त सम्झिन्छन्
 नि। जान्दछन्— अहिले यो हाम्रो शरीर वृद्ध भएको छ, यसलाई छोडेर नयाँ लिन्छौं। यहाँ त आत्माको पनि
 ज्ञान छैन। आफूलाई देह सम्झिएका छन्, यस दुनियाँ देखि जाने दिल उसको हुन्छ जो दुःखी छ। वहाँ त छ
 नै सुख। बाँकी आत्माको ज्ञान वहाँ रहन्छ। एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। त्यो सुखको प्राप्ति हो। यहाँ
 पनि आत्मा त भन्छन्, फेरि कसैले आत्मा सो परमात्मा भनिदिन्छन्। आत्मा छ, यो ज्ञान त छ नि। तर यो
 थाहा छैन— हामी यस पार्टबाट फर्केर जान सक्दैनौं। एउटा शरीर छोडेर फेरि अर्को लिनु अवश्य छ। पुनर्जन्म
 त सबैले मान्छन्। कर्मको फल त सबैले भोग्छन् नि। मायाको राज्यमा कर्म, विकर्म नै बन्छ, त्यसैले
 विकर्मको फल भोगिरहन्छन्। वहाँ यस्तो कर्म हुँदैन, जुन फल भोग्न परोस्।

अब तिमी सम्झन्छौ— फर्केर जानु छ। विनाश हुनु नै छ। बमहरूको परीक्षण पनि लिइरहेका छन्। रिसमा
 आएर फेरि ठोकिदिन्छन्। यी बमहरू शक्तिशाली छन्। गायन पनि छ— युरोपवासी यादव। हुन त हामी सबै
 धर्मकाहरूलाई युरोपवासी नै भन्नेछौं। भारतवर्ष छ एकतर्फ। बाँकी उनीहरू सबैलाई मिलाइदिएको छ।
 आफ्नो खण्डको लागि उनीहरूलाई प्रेम त धेरै छ। तर भावी नै यस्तो छ भने के गर्छन्? तागतसारा
 तिमीलाई बाबा दिइरहनु भएको छ। योगबलले तिमी राज्य लिन्छौ। तिमीलाई कुनै पनि मेहनत दिनु हुन्न।
 केवल बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, देह-अभिमान छोड। भन्दछन्— म रामलाई याद गर्छु, श्रीकृष्णलाई
 याद गर्छु, त्यसो भए उनीहरूले आफूलाई आत्मा कहाँ सम्झिन्छन्! आत्मा सम्झेको भए त आत्माको
 पितालाई किन याद गर्दैनन्? बाबा भन्नुहुन्छ— म परमपिता परमात्मालाई याद गर। तिमी जीव आत्मालाई
 किन याद गर्छौ? तिमीलाई देही-अभिमानि बन्नु छ। म आत्मा हुँ, बाबालाई याद गर्छु। बाबाले आदेश दिनु
 भएको छ— याद गर्नाले विकर्म विनाश हुन्छ र वर्सा पनि बुद्धिमा आउँछ। बाबा र जायदाद अर्थात् मुक्ति र

२०७५ कार्तिक १६ शुक्रबार २-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

जीवन मुक्ति। यसको लागि नै धक्का खाइरहन्छन्। यज्ञ, जप, तप आदि गरिरहन्छन्। पोप सँग पनि आशीर्वाद लिन जान्छन्, यहाँ बाबा केवल यति भन्नुहुन्छ— देह-अभिमान छोड, आफूलाई आत्मा निश्चय गर। यो नाटक पूरा भएको छ, हाम्रो ८४ जन्म पूरा भएको छ, अब जानु छ। कति सहज गरेर सम्झाउनु हुन्छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा बुद्धिमा यो राख। जसरी नाटक पूरा हुनु लाग्यो भने सम्झन्छन् बाँकी १५ मिनेट छ। अब यो दृश्य पूरा हुन्छ। एक्टरहरूले सम्झन्छन् हामी यो कपडा फुकालेर घर जानेछौं। अब सबैले फर्केर जानु छ। यस्तो-यस्तो कुरा आफू सँग गर्नु पर्छ। कति समय हामीले सुख-दुःखको पार्ट बजायौं, यो बुझ्नेका छौं। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, दुनियाँमा के-के भइरहेको छ, यी सबैलाई भुलिदेऊ— यी सबै खतम हुनेवाला हुन्, अब फर्केर जानु छ। उनीहरू सम्झन्छन्— कलियुग अझै ४० हजार वर्ष चल्नेछ। यसलाई घोर अध्याँरो भनिन्छ। बाबाको परिचय छैन। ज्ञान भनेको बाबाको परिचय, अज्ञान भनेको बाबाको नो परिचय। त्यसोभए घोर अँध्यारोमा छन्। अहिले तिमी पूरा उज्यालोमा छौ— नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। अब रात पूरा हुनेवाला छ, हामी फर्केर जान्छौं। आज ब्रह्माको रात, भोली ब्रह्माको दिन हुन्छ, बदल्नमा समय त लाग्छ नि। तिमीलाई थाहा छ— अहिले हामी मृत्युलोकमा छौं, भोली अमरलोकमा हुनेछौं। पहिला त फर्केर जानु पर्छ। यसरी यो ८४ जन्मको चक्र घुम्छ। यो घुम्न बन्द हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी कति पटक म सँग मिल्यौ होला? बच्चाहरूले भन्छन्— अनेक बार मिलेका छौं। तिम्रो ८४ जन्मको चक्र पूरा हुन्छ भने सबैको हुन्छ। यसलाई भनिन्छ ज्ञान। ज्ञान दिनेवाला हुनु हुन्छ नै ज्ञानसागर, परमपिता परमात्मा, पतित-पावन। तिमी सोध्न सक्छौ पतित-पावन कसलाई भनिन्छ? भगवान् त निराकारलाई भनिन्छ फेरि रघुपति राघव राजा राम किन भन्छौ? आत्माहरूको पिता त उहाँ निराकार नै हुनु हुन्छ, सम्झाउन धेरै युक्ति चाहिन्छ।

दिन-प्रतिदिन तिम्रो उन्नति हुँदै रहन्छ किनकि गहन ज्ञान मिलिरहन्छ। सम्झाउनको लागि छ केवल अल्फको कुरा। अल्फलाई भुलेपछि आरफन हुन गए, दुःखी भइरहन्छन्। एकद्वारा एकलाई जान्नाले तिमी २१ जन्म सुखी हुन जान्छौ। यो हो ज्ञान, त्यो हो अज्ञान, जसले भनिदिन्छन् परमात्मा सर्वव्यापी हुनु हुन्छ। अरे, उहाँ त पिता हुनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीभित्र भूत सर्वव्यापी छ। ५ विकार रूपी रावण सर्वव्यापी छ। यो कुरा सम्झाउनु पर्छ। हामी ईश्वरका काखमा छौं— यो धेरै ठूलो नशा हुनु पर्छ। फेरि भविष्यमा देवताहरूको काखमा जानेछौं। त्यहाँ त सदैव सुख छ। शिवबाबाले हामीलाई एडाप्ट गर्नु भएको हो। उहाँलाई याद गर्नु छ। आफ्नो पनि र अरूको पनि कल्याण गर्नु छ तब राजाई मिल्छ। यो बुझ्नु पर्ने धेरै राम्रो कुरा छ। शिवबाबा हुनु हुन्छ निराकार, हामी आत्मा पनि निराकार छौं। वहाँ हामी अशरीरी नाङ्गो रहन्थ्यौं। बाबा त सदैव अशरीरी नै हुनु हुन्छ, बाबा कहिल्यै शरीर रूपी कपडा लगाएर पुनर्जन्म लिनु हुन्न। बाबा एक पल्ट अवतरण गर्नुहुन्छ। पहिला-पहिला ब्राह्मण रचनुहुन्छ त्यसैले उनीहरूलाई आफ्नो बनाएर नाम राख्नु पन्थो नि। ब्रह्मा नभए ब्राह्मण कहाँबाट आउँछन्? त्यसैले यिनी उनै हुन् जसले पूरा ८४ जन्म लिएका छन्, गोरो जो फेरि कालो बनेका छन्, सुन्दरबाट श्याम, श्याम देखि सुन्दर बन्छन्। भारतवर्षलाई पनि हामी श्याम-सुन्दर नाम राख्न सक्छौं। भारतवर्षलाई नै श्याम, भारतवर्षलाई नै गोल्डन एज, सुन्दर भनिन्छ। भारतवर्ष नै काम चितामा बसेर कालो बन्छ, भारतवर्ष नै ज्ञान चितामा बसेर गोरो बन्छ। यसको लागि नै मेहनत गर्नु पर्छ। हिन्दुहरू नै फेरि अरू-अरू धर्महरूमा कनवर्ट भएका छन्। युरोपियन र इन्डियनमा

२०७५ कार्तिक १६ शुक्रबार २-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
फरक देखिइदैन, वहाँ गएर विवाह गर्छन् भने फेरि क्रिश्चियन कहलाउन थाल्छन्। उनीहरूको बच्चा आदि
पनि त्यस्तै अनुहारका हुन्छन्। अफ्रिकामा पनि विवाह गर्छन्।

अब बाबाले विशालबुद्धि दिनु हुन्छ, चक्रलाई बुझ्ने। यो पनि लेखिएको छ— विनाश काले विपरीत बुद्धि।
यादवहरू र कौरवहरूले प्रीत राखेनन्। जसले प्रीत राखे उनीहरूको विजय भयो। विपरीत बुद्धि भनिन्छ
दुश्मनलाई। बाबा भन्नुहुन्छ— यस समय सबै एक-अर्काका दुश्मन छन्। बाबालाई नै सर्वव्यापी भनेर गाली
दिन्छन् या त फेरि भनिदिन्छन् जन्म-मरण रहित हुनु हुन्छ, उहाँको कुनै नाम-रूप छैन। ओ गड फादर पनि
भन्दछन्, साक्षात्कार पनि हुन्छ आत्मा र परमात्मामा फरक हुँदैन। बाँकी नम्बरवार
थोरै धेरै तागत त हुन्छ नै। मनुष्य त मनुष्य नै हुन्, उनीहरूमा पनि पद हुन्छ। बुद्धिको भिन्नता छ।
ज्ञानसागरले तिमीलाई ज्ञान दिनु भएको छ त्यसैले उहाँलाई याद गर्छौं, त्यो अवस्था तिम्रो अन्तमा बन्छ।
अमृतबेला स्मरण गरी गरी सुख पाऊ, निन्द्रा आउनु हुँदैन। आफ्नो हठ गरेर बस्नु पर्छ। मेहनत छ। वैद्यहरूले
पनि दवाई दिन्छन् अमृतबेलाको लागि। यो पनि दवाई हो। रचयिता बाबा ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण रचेर पढाउनु
हुन्छ— यो कुरा सबैलाई सम्झाउनु छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हामीले ईश्वरको गोद लिएका छौं फेरि देवताको गोदमा जानेछौं, यही रूहानी नशामा रहनु छ।
आफ्नो र अरूको कल्याण गर्नु छ।
- २) अमृतबेला उठेर ज्ञान सागरको ज्ञानको मनन गर्नु छ। एकको अव्यभिचारी यादमा रहनु छ।
देह-अभिमान छोडेर स्वयंलाई आत्मा निश्चय गर्नु छ।

वरदानः— हर आत्माको सम्बन्ध-सम्पर्कमा आउँदा सबै प्रश्नहरूबाट पर रहने सदा प्रसन्नचित्त भव

हर आत्माको सम्बन्ध-सम्पर्कमा आउँदा, यसले यस्तो किन गर्छ वा किन भन्छ, यसले कुरा
यसरी होइन, यसरी गर्नु पर्ने थियो— यस्तो प्रश्न कहिल्यै पनि नउठोस्। जो यी प्रश्नहरूबाट
पर रहन्छ, ऊ नै सदा प्रसन्नचित्त रहन्छ। तर जो यी प्रश्नहरूको क्यू (लाइन) मा जान्छन्,
रचना रच्छन् भने तिनीहरूको पालना पनि गर्नु पर्ने हुन्छ। समय र शक्ति पनि दिनु पर्ने हुन्छ,
त्यसैले यी व्यर्थ रचनाको नियन्त्रण (बर्थ कन्ट्रोल) गर।

स्लोगनः— आफ्नो आँखामा बिन्दुरूप बाबालाई राख्यौ भने अरू कोही पनि रहन सक्दैन।

शब्दार्थः— १. स्टक— सञ्चय, सङ्ग्रह, भण्डार।